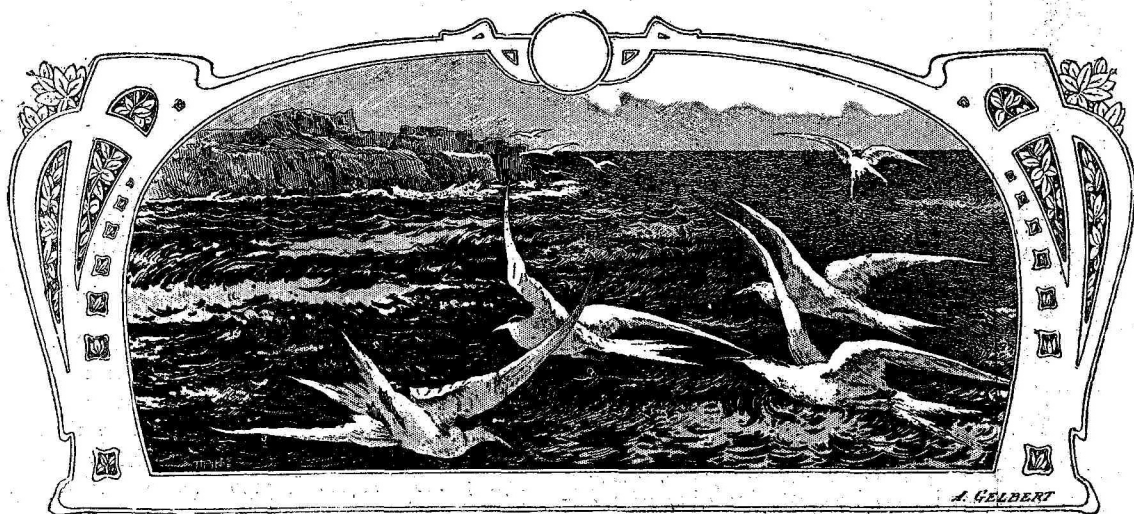

◀ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ▶

ΥΛΑ από τὰ σπλάγγνα τῆς Αἰωνιότητος τὸ ρεῦμα τῆς Ἀγάπης, ὅπως τὰ ποταμάκια τῆς Ἐρήμου, τῶν ὁποίων οὔτε ἡ πηγὴ οὔτε ἡ ἐκβολὴ γνωρίζεται.

Ἀγνωστον ἀπὸ ποῦ ρεῖ· φᾶ τὰς πρώτας τοῦ ρανίδας, αἱ ὁποῖαι συμμαζεύονται εἰς μίαν κοίτην εὐρυτάτην, τὴν ἀνθρώπινον

καρδίαν. Ἰσως ἀπὸ τὰ ὄμαλα καὶ μοσχοδόλα πλάτη τῆς ἱερᾶς τῆς Καλωσύνης πεδιάδος Ἰσως ἀπὸ τὰς εὐγράμμους καὶ ποιητικὰς τῆς Καλλονῆς κλιτύας Ἰσως ἀπὸ τὰς γρανιτώδεις καὶ ἀπορρῶγας τῆς Ἀνδρείας φάραγγας ἢ τέλος ἀπὸ τοῦς ὕδρατμοῦς τῶν ψευδοαισθημάτων, τῶν πλαστῶν χαρίτων, ποῦ αἰώνια αἰωροῦνται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖράν μας . . .

Τὸ ἐλαφρόν τοῦ φλοίσθημα ἐκπνέει στῆς νυκτερινῆς σιγῆς τὴν ἡρεμίαν, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἀρωματώδες τῆς αὐγῆς ἀκτινοδόλημα.

Κυλίσται ἄλλοτε ἡσυχον, ἀδιόρατον σχεδόν, ὑπὸ τὴν χλόην τῶν λειμώνων ἄλλοτε φαιδρὸν καὶ ἀνυπόμονον, τονίζον ὕμνους πρὸς τὴν γόησσαν Ἑλπίδα ἢ ἀκράτητον, ὀρμητικὸν καὶ παταγῶδες βαῖνον πρὸς τὴν Ἀβυσσον τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Διατρυπᾷ τὰ ὑψηλὰ βουνά, κάμπτει τοὺς ἀποτόμους βράχους, δροσιζει τὰς κοιλάδας καὶ τοὺς καταφύτους κάμπους.

Κυλᾷ ἀδιακόπως ἀπὸ τὴν Αἰωνιότητα καὶ πρὸς τὴν ἄπειρον ἀγκάλην τῆς θᾶ ἐπιστρέψῃ νὰ ταφῇ τὸ τελευταῖον ρεῖθρόν του, εἴτε ἀνέφελον εἴτε ἀγρίως θυσέλλωδῃ κατοπτρίζει οὐρανόν.

Καὶ ἡ ἀνύποπτος Νεότης παραφυλάττει ἐκεῖ που πλησίον, νὰ πληρώσῃ τὴν κενὴν ὑδρίαν τῆς.

Πάλλεται ἀπὸ ἐναρμόνιον χαρὰν τὸ στήθός τῆς· μεθύει, δίχως νὰ τὸ ἐννοῇ, εἰς τὴν γλυκεῖαν ὄψιν τοῦ ωραίου κυανοῦ καὶ λαμπυρίζοντος ἐκείνου ρεύματος. Τὸ φλοίσθημά του περικλείει ὅλας τὰς ἡδυπαθεῖς καὶ ἀτυλλήπτους μελωδίας, αἱ ὁποῖαι ἄποτε ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῶν Ἠλυσίων τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ εὗρον ἄσυλον ἔς τῆς Γῆς τὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν καὶ ἀναπνέουν αἱ ἐρατεινὰὶ ἀμυδρῶδες.

Γονατίζει τὸ λεπτόν τῆς Νεότητος σῶμα καὶ ἡ ἄπειρος ψυχὴ τῆς πρὸ τοῦ μαγικοῦ θαύματος τῶν στροβιλιζομένων ρεῖθρων καὶ ἀναμένει πάντα ἀφρονώτερον καὶ ὀρμητικώτερον τὸ ρεῦμα τῆς Ἀγάπης νὰ κυλῶσῃ ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς καὶ φρίσσοντάς τῆς πόδας, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ὑδρίαν τῆς ταχύτερόν. Γονατισμένη ἀναμένει . . .

Καὶ τὸ ποτάμι τῆς Ἀγάπης ἐκχειλίζει ἀπροσδόκητα καὶ ἀποπνίγει τὴν ἀνύποπτον παιδοῦλαν, ποῦ ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ συλλάβῃ τὴν κατάλληλον στιγμήν ἢ, ἂν δὲν ἐκχειλίσῃ, ἐκτυλίσσεται νωθρότερα, πλέον φιλάργουρα, ὀλιγοστέυει, ἐξαντλεῖται καὶ ἡ ἀπερίσκεπτος Νεότης ἀναμένει πάντα . . . εὐκαιρίαν καλλιτέραν. Καὶ τὰ ρόδινά τῆς χεῖλη ἐλαφρῶς ὠχραίνουν, τρεμοσβύνει τῶν ματιῶν τῆς τὸ ἀκτινοδόλημα καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς δέχονται σιωπηλὰ ὅλης τῆς βαρυχειμνωτῆς τὸ χέλιον. Ἀποχρωματίζονται αἱ κυναὶ τῆς φλέβης καὶ ἔνχ εὐμορφο πρῶτῃ, ἐνῶ τὸ ρεῦμα ἐξακολοῦθῃ τὸν δρόμον του, ἢ ἄλλοτε φαιδρὰ Νεότης ἐξυπνᾷ γρηοῦλα ἀπαρηγόρητος μὲ δύο θλιβεράς ρυτίδας — τῆς ἀκαίρου μετάνοίας σύμβολα — στὰ χεῖλη τῆς.

Οἱμοι! Δὲν εὗρε τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ αἰσθανθῇ ἀληθινὴν ἀγάπην. Ἡ κρυσταλλίνη καὶ κομψὴ ὑδρία τῆς ἀπέμεινε κενή! καὶ ἀποθνήσκει ἡ ωραία κόρη δίχως ν' ἀγαπήσῃ! — ἄχρηστος καὶ αὐτὴ ὑδρία . . .

ΣΙΒΥΛΛΑ